

АЛЕКСАНДАР СИМИЋ, КОМПОЗИТОР И ПИЈАНИСТА, АУТОР ЗВАНИЧНЕ МИСЕ ВАТИКАНА, НЕДАВНО ИЗВЕДЕНЕ И ПРЕД БЕОГРАДСКОМ ПУБЛИКОМ

Музика је универзална молитва

Марина Мирковић

Пре само неколико месеци је моја „Богородице ћево, радуја“ освојила награду за најбоље духовно дело на фестивалу хорске музике у Шпанији. То је дивно и потврђује идеју да музика јесте универзални језик који премошћује баријере језика, државе и same vere

РЕМДА се током мрачних деведесетих држао што је могуће даље да „турбоправославља“, згрожен чинијем да се рестаурација духовности на овим просторима поклонила са изобличењем духа, Александар Симић је своју прву духовну компози-

Концерти

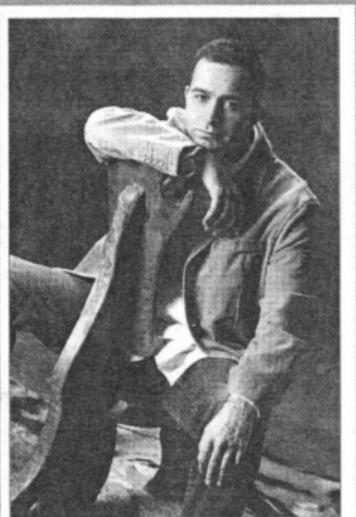
- КАО пијаниста у последње време наступам готово искључиво у форми ексклузиве; неко ко ствара музiku као комплетан аутор, другачије је ствара и у чину интерпретације.

Оно што се мени, донада код „Серафима“ јесте могућност да испуним већ потпуно различитом музиком и публици приуштим један динамични и интересантан концерт. Трудим се да скаком повном композицијом изненадим и себе, па се захвалијујући управо тој стилској и жанровској разнородности музике коју писум усљедјујем да правим целовечерње концерте.

цију написао управо крајем тог несртног десетлаћа и са њом доживео огроман успех. Десетак година касније, овај композитор и пијаниста представио је Богородицама оркестарски верују своје мисе „Солемнијор“, посвећене жrtвама свих људских полела“, иначе званичне мисе Ватикана, дела пројекта изједном јединства јудо-хришћанске цивилизације.

■ **Како, као и због чега си јочели да комонпонујеш духовну музiku?**

- Недељу дана пред почетак бомбардованог схватио сам да ћу се далеко лојише осећати ако рап будем гледан на ТВ екрану, из своје фотографије на Лексингтон авенији него као

будем на лицу места, делећи судбину са својим грамом и пријатељима. Наравно, када су почеле да падају прве бомбе, схватио сам да сам помало напримо групост, јер се мој стап овде налази у самом дворишту Генералштаба, на самим врху првих недеља и по дана остало без телефона, половине стеничната и штукотвора. Потпуно природно, осетио сам потребу да се

помолим, и учинио то на начин који је вадља најпримјеренијим једном композитору - пијанишћу музике. Сетио сам се прича које сам својевремено чуо од монаха са Атоса о успаванкама које је Богородица невала Исусу, по рођенку, ныншћу га у колевци, а које су по предању певане на слове: „Те-ри-рем“, као неку врсту нежног мајчиног логоса, попут најечије „ини-на-на“... У жељи да на неки начин драматизијем успаванку, која је складу са природом византијског појава увек за соло глас, настале су хорске партије у којима „народ“ сведочи рођењу Спаситеља. Појди чије сам гласове слушао углави док сам писао музику, били су Дионисиос Махариотис, игуман чувеног манастира Кико, најпознатији византијски појац света и наш суграђана Павле Аксентијевић. Они су први и изврдили „Успаванку за малог Исуса“, како су је касније медији дескртивно назвали, а ја назив прихватио.

■ **„Крајинам“ - Богородица усавијана изложењем у најразличијим прилкама, и то у широј „кайо-личком“ или пройе-**

станијском земљама?'

- Музика је настала беја икавке пре-теиза и из најчињијих побуда, али се њен настанак поклонио са обележјем јубилеја 2000. година хришћанства. Почело је од Србије, настапило се преко Исакијевског сабора, Кантерберјске катедрале, Ватикана, и до краја године било извођено

у више од петнаест земаља као неизвичана химна јубилеја. Најпознатији и најстарији синглски кор „Галис“, којим су својевремено дирговали и Лист и Брамс, изврдио је „Кратиму“ у Порту на отварању Европске престонице културе 2001. и тако започео једну потпуно нову серију извођења, захваљујући којима је композиција настала да живи једнако успешно и након обележавања јубилеја.

■ **Произилази да се ћравославне државе, конкретно наша, штете изложењем мисе која прати идеју јубиљирања свих хришћана, будући да сије изводом изложења мисе „Солемнијор“ доживели и неке неизједијаштине?**

- Чинијенаца да „Кратима“ као византијска композиција, при том писана у комбинацији црквеног словенског и старогрчког језика, коришћена у обележавању тако важних јуби-

Амерички нико није питао шта једна ћравославна композиција ради на програму неких важних концерата у њиховим земљама. Пре само неколико месеци је моја „Богородице ћево, радуја“ освојила награду за

Серафими

- МОЈ ауторски ансамбл „Серафими“ од прошле године има и њујоршку поставку у коју су унели фантастични млади музичари из најбољих класа на Цулијарду. Основу ансамбла опет клавир, виолине, сопран, кларинет и виолончело, као нека врста солистичког јејстра, а ту су по потреби и велики хор и гудачки оркестар и све оно што чини сценски и драмски део ансамбла - две трупе, за класични и за модерни балет, драмски наратори у функцији драмских водича кроз наше концерте, светло, видео, сценографија...

деја, не само по ћравослави, већ и Католичке, Англиканске и осталих протестантских цркава, можда најбоље разјасњава суме око некакве „агенције“ када је упитано миса „Солемнијор“. Онима који су ми у последњих дана постављали питање „Зашто сам компоновао католичку мису“, само сам отговорао да ме у Италији, Канади, Енглеској или

најбоље духовно дело на фестивалу хорске музике у Шпанији. То је дивно и потврђује идеју да музика јесте универзални језик који премошћује баријере језика, државе и same vere.

■ **Да ли је демократизација класичне музике поштреба и моћуна, или који су пуштеши ка њој?**

- Да би музика имала ту моћ, она

мора заиста бити врхунски комуникативна и усмерена директно ка слушачима, а да би се то остварило уметнички најпре мора бити искрен и поштен у онome што ради. За музичаре је важно и да не размишљају исклучиво из перспективе саме музике тј. партитуре као скупа нога, већ да буде свестан тога да је музика заправо само једна од драмских уметности и један од начина да се исприча одређена прича. Њена апстрактност јој даје ону етеричну магичност и посебност, али у апстракцији треба повући одређене граници и бити конкретан у саопштавању ратиље, поштовајући основне правилске законе који нису ишле друго до једна од еманација природних законова. Један од путева ка демократизацији музике је и демистификација саме музике. Ми стукификација до сада служила само укоренавању страже од правих рафинираних уметности као нечега што није доступно скакоме. То, наравно, није истинा. И не само да је истинा. То је разлог зашто су се у једном наше цивилизације увекли глупост и површиност.